

Ở TÂY TẠNG

NHÀ XUẤT BẢN
THANH NIÊN

TINTIN ở Tây Tạng

THẢM HỌA MÁY BAY Ở NEPAL

Katmandu, thứ tư - Chiếc D.C.3 mất tích kể từ ngày thứ Hai trên đường bay từ Patna đến Katmandu được thông báo đã bị rơi ở vùng Gosain Than.

Người ta cho rằng chiếc máy bay, thuộc Hãng Hàng Không Ấn Độ, đã bị đâm vào dãy Himalaya do một cơn bão lớn. Ngày hôm

qua, một chiếc máy bay do thám đã xác định được vị trí của xác máy bay ở một vùng xa xôi và nguy hiểm. Ngay khi vừa nhận được tin, một đội cứu nạn đã lên đường đến đỉnh núi nơi máy bay rơi.

Được biết máy bay chở 14 hành khách cùng phi hành đoàn 4 người.

CƯỚP TẤN CÔNG Ở VIENNA

Khùng khiếp! Thật là một nơi dễ gây tai nạn. Ở đó họ chẳng có cơ may sống sót nào...

Và đó là cái mà các ngọn núi của cậu làm được cho cậu đấy!

DONG

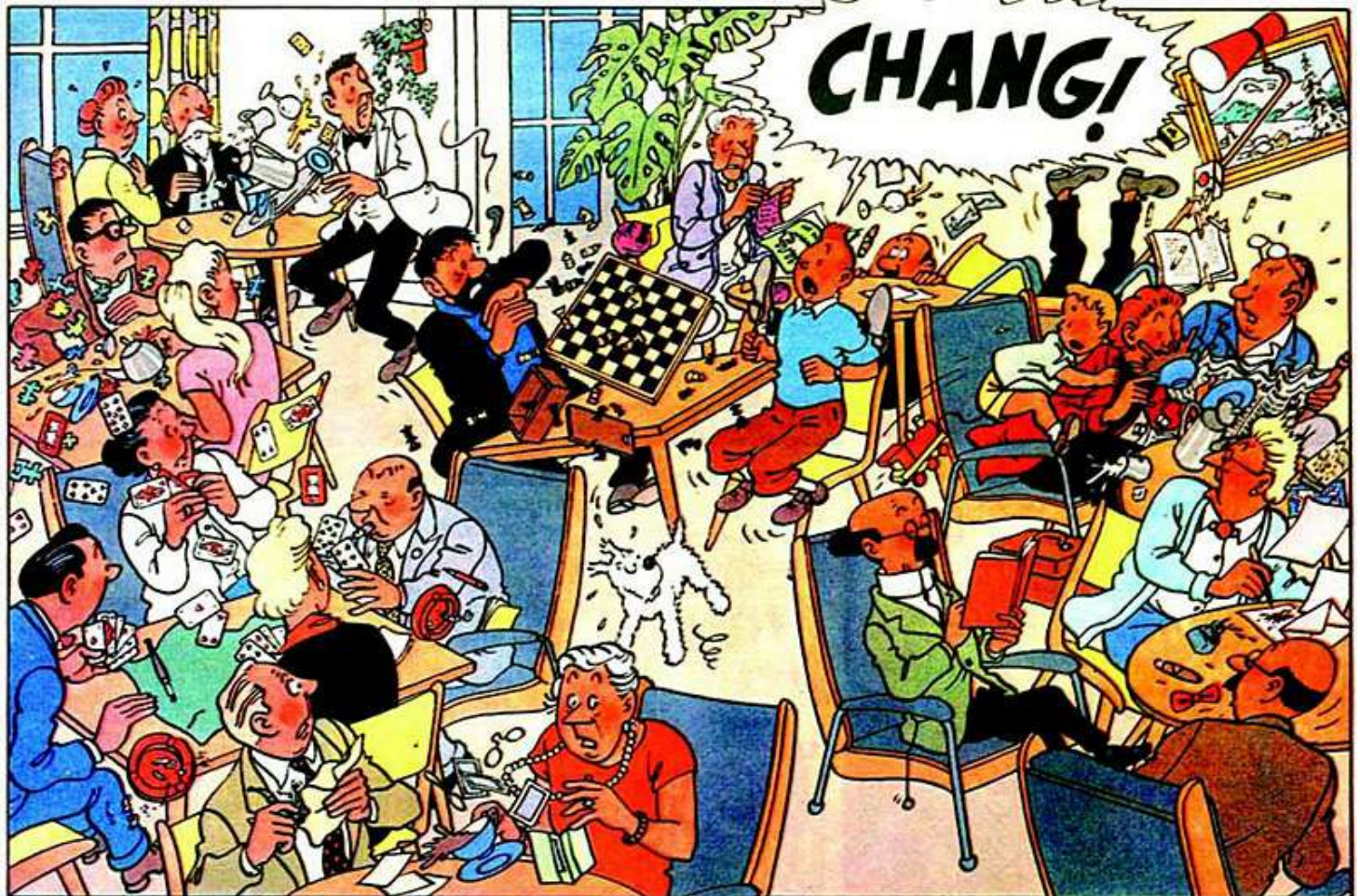
Tiếng keng ăn tối. Nào. Tôi đói rã rã rồi đây.

Và sau bữa tối...

Hừm! Hoàng hậu của ta gặp nguy. Ta làm gì bây giờ? Bảo vệ bà ta bằng người hiệp sĩ của ta sao? Không, vậy sẽ khiến tướng của ta bị bắt. Giả sử ta đi nước cờ thế?...
CHANG!

Không, cũng sẽ chẳng giải quyết được gì... Ta sẽ phải làm cách khác. Đúng, Nữ hoàng của ta sẽ phải đánh một đòn lui binh... Phải... Rồi thì, với lần đi quân kế tiếp, ta sẽ tấn công bên sườn bằng một quân cờ khác... Rồi quân địch sẽ làm gì? Nếu nó thấy nguy hiểm, nó sẽ bảo vệ lâu đài của nó bằng cách thí quân...
CHANG!

Trong trường hợp đó, ta sẽ tấn xuống sâu và hy sinh một quân. Nhưng nó sẽ không bị hy sinh vô ích! Máu đỏ băng máu và ta sẽ chiếm thành của hắn... Và thế mới là chiếu tướng! Rất gọn! Này Tintin, cậu nói gì về thế đó hả?
CHANG!

Vài phút sau...

Chuyến bay đi Katmandu? Ồ vâng, ghé lại Patna. Máy bay sẽ cất cánh lúc 2 giờ chiều nay, nhưng ở tại sân bay khác: Willingdon. Xe buýt sẽ đưa quý vị đến đó, trừ phi quý vị...

... muốn thăm thành phố. Còn đúng ba giờ. Quý vị nên cố mặt ở sân bay vào 2 giờ chiều. Hành lý sẽ được gửi đến đó.

Cảm ơn cô. Chúng tôi sẽ làm như cô đề nghị và tranh thủ ngắm thành phố.

Một lát sau...

Đó là tháp Qutab, cao 72m.

...còn đó là pháo đài Đỏ.

Ba giờ đã trôi qua...

Chúng ta vẫn chưa thăm Jama Masjid và nhà tưởng niệm Mahatma Gandhi...

Ừ, nhưng chúng ta đâu còn thời gian?

Chúng ta chỉ còn kịp nhảy vào taxi và vù đến sân bay gấp thôi.

Tiếc thật!

Ôi dào, sao đông thế nhỉ? Đánh nhau? Hay tai nạn?

Một con bò! Trời ơi, nó chặn đúng cái lối vào mà nằm thật vừa khít.

Sao không ai đẩy nó đi nhỉ? Chúng ta đều vội cả...

Bò thiêng đấy. Xin ông đừng mạnh động. Hãy đợi khi nó đi chỗ khác.

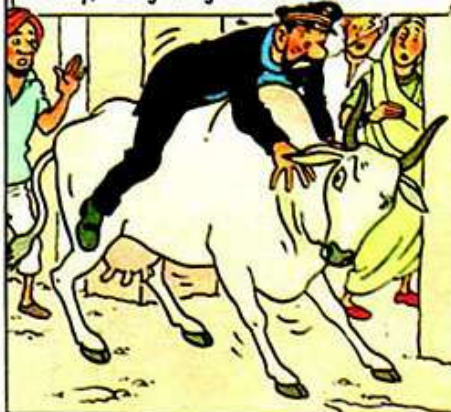
Lời khuyên bỏ ích quá nhỉ! Máy bay sẽ cất cánh vào 20 phút nữa.

Dù sao cũng đừng quá lo lắng. Nếu cô à không đi, ta cứ việc bước qua nó...

Này, đừng có giỡn chơi chứ?

Ấy!... này... dừng lại mau!

Sáng hôm sau...

Đây là Katmandu..

Trước tiên chúng ta nên đi gặp giám đốc phi trường.

Thưa ngài, chúng tôi là bạn của Chang, một trong những nạn nhân của thảm họa Gosain. Chúng tôi muốn đến hiện trường của vụ tai nạn. Ngài hẳn biết rõ về tổ chức của toán truy tìm. Xin ngài giúp chúng tôi đạt được ý nguyện.

Tôi xin mạo muội được biết lý do, có được không ạ?

Là vì cháu chắc chắn Chang chưa chết, nên muốn đi tìm bạn ấy.

Ông điên à, ông chắc hẳn không có ý niệm gì về sự khốn khổ lẫn lộn linh mà cuộc mạo hiểm như vậy có thể gây ra.

Cái dây thun này đang chọc ta tức khí lên đây.

Không những liều lĩnh mà còn vô ích nữa. Ngay cả khi bạn ông vẫn sống sót, ông ấy có thể đã chết vì đói, lạnh, vì tình thế hiểm nghèo.

Tôi đã bảo với cậu ấy như thế.

Ha! ha!
ha! ha!

Nhưng, thưa ngài. Vì Chang là bạn cháu, cho dù thế nào đi nữa, cháu biết bạn ấy vẫn còn sống. Cháu phải tìm được cậu ấy đâu có gặp trở ngại.

Thôi được... Tôi biết chắc không ai sẽ đi hướng dẫn cho cậu. Nhưng nếu cậu muốn, tôi sẽ giúp cậu liên lạc với nhóm cứu nạn của người Sherpa.

Ồ, xin lỗi!

Cháu thành thật biết ơn ngài.

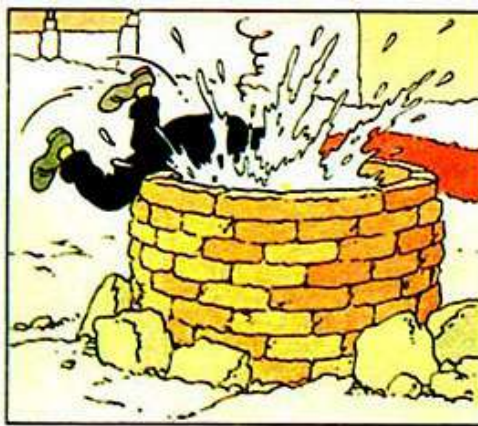
Cháu thấy không! Người nào có đầu óc một chút đều nghĩ như bác: ý định của cháu quả là điên rồ!

Chang còn sống, Thuyền trưởng ạ.

Chang vẫn còn sống! Chang vẫn còn sống! Chỉ vì một giấc mơ! Tối qua bác mơ thấy Columbus nhưng nó không có nghĩa là ông ấy còn sống. Bác không cư xử như người mộng du, lang thang trong bóng tối với hai mắt nhắm lại.

Cẩn thận!

Sáng hôm sau...

Cứ như là chúng ta đang leo núi Alps.

Hai giờ sau...

Ở Marlinspike mà có giống hoa đỗ quỳ này nhì!

Và buổi chiều hôm đó...

Giống một loại trái cây thối rữa, nó rơi xuống từ trên cây.

Không biết nó ở đâu xuống nhì?

Tối hôm đó...

Chúng ta dựng lều ở đây.

Nhìn kìa, ta gặp tuyết rồi.

Ở trên đây là Tây Tạng, chỗ mây bay rơi. Ngày mai chúng ta sẽ lên đến. Giờ ta ăn tối, món Tsampa đã sẵn sàng.

Tsampa? Là món gì vậy?

Tsampa là món lúa mạch nấu ăn với trà và bơ, thưa ngài.

Tiếng gì vậy?

Yeti!

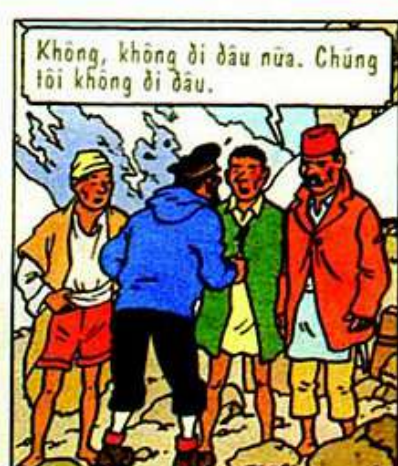
Đồ... đồ là yeti!

Yeti! Chính là Người Tuyết ghê tởm à?

WO-OW

Anh nói cái gì? Anh cũng tin vào trò bịp ấy à? Đây là dấu chân gấu. Gấu đôi khi đi thẳng đứng bằng chân sau. Điều ấy rất phổ biến.

Dẫu sao, ta sẽ biết ngay thôi... Cứ lần theo dấu chân sẽ rõ.

Không thưa ngài, cẩn thận đấy! Đừng đi nữa!

Cẩn thận đấy! Đừng đi nữa! Cái thằng người tuyết vô lý này đang chọc ta tức điên lên!

Triệu lần trời đánh! Chai whisky của ta!

Hết rồi!

RKRXPZKRMTRZ!

Chai whisky của ta, đồ khát rượu! ...Whisky của ta, đồ ma cà rồng! Whisky của ta, đồ đào trộm xác chết! ...Whisky!

Loài mòng vuốt hôi thối! Con khiêu vũ chó gớm chết! Đồ con rệp! Đồ ăn thịt người!

Bon cướp của!
Loài giặc phá hoại!
Đồ hoang tưởng!

Xuống đây, cái hũ chim kia, trừ phi mi quá sợ hãi!

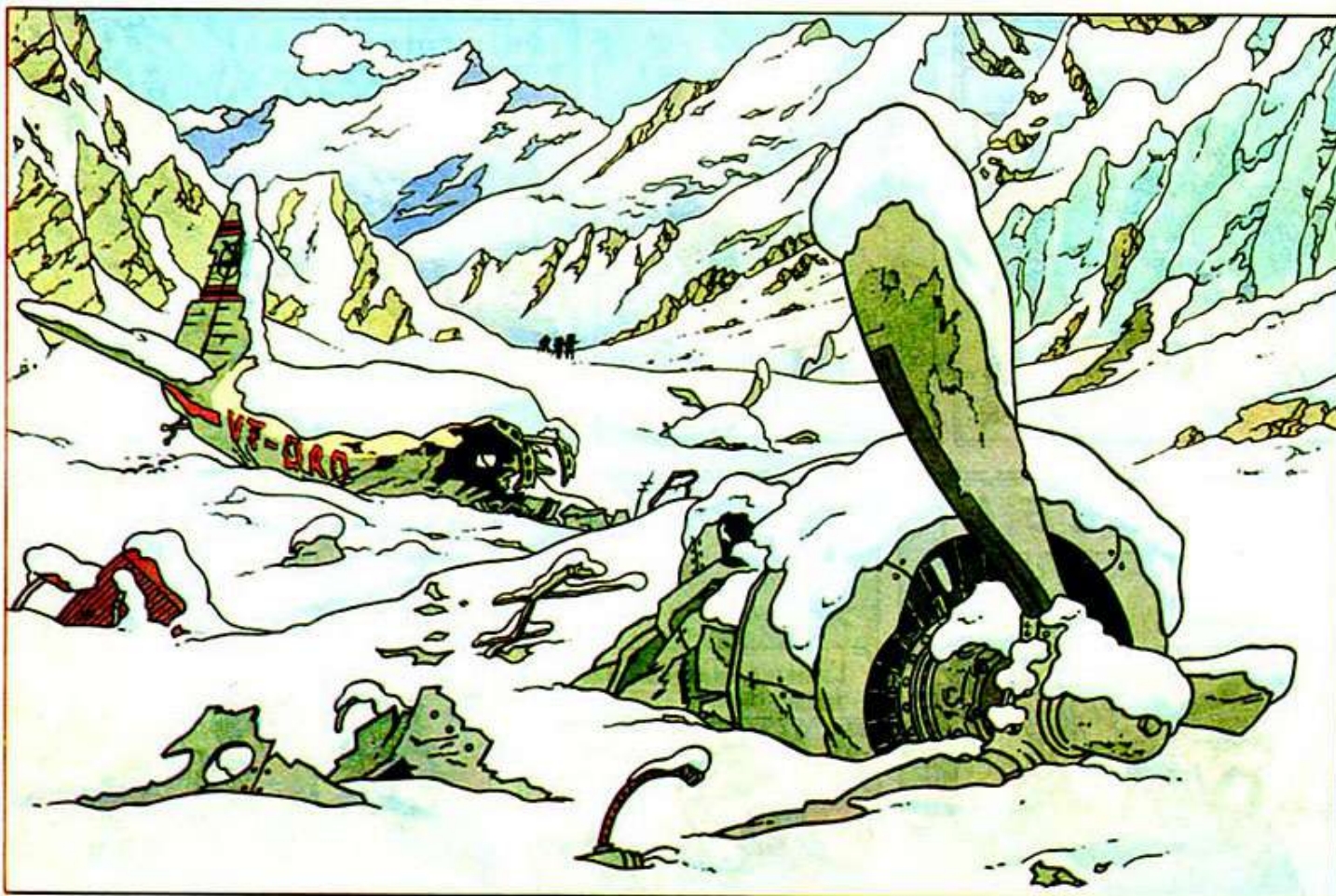

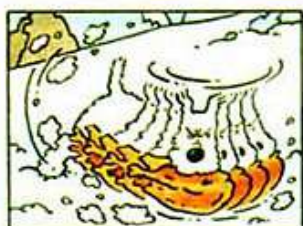
Đừng la lớn, thưa ngài! Coi chừng tuyết lở!

Đồ chó chết!...
Con tinh tinh gớm ghiếc!

Chờ chút cho mắt mình quen với cái ánh sáng mờ mờ này đã... Đừng có kêu, Snowy.

Không có tiếng đáp!
Chúng ta tìm cách kéo
cậu ấy lên, Tharkey.

Ngài sẽ thả tôi xuống
À. Tôi sẽ chỉ ngài
cách.

Được.

Đừng thả ra đấy, thưa ngài!
Đừng lo, Tharkey!

Thuyền trưởng! Thuyền trưởng!

Đừng có làm phiền
ta? Không thấy ta
đang bận rộn à?

Ơ... ai
nói đấy?

Tintin! Hoan hô, là Tintin thật rồi.

Dây thừng, đừng có
thả dây thừng ra!

Dây thừng, Thuyền trưởng!...

Ồi!

Một lát sau...

Châu trượt xuống, đập vào các cạnh đá,
may mà nó rất êm. Rồi đầu châu va
vào cái gì rất cứng. Thế là ngất xỉu.

Khi tỉnh dậy, châu bò theo dây khe, nó
từ từ dần lên mặt đất. Sau vài cú nhào
lộn, châu thoát ra, và thấy Thuyền trưởng
chỉ cách cô vài bước.

Nhưng có một điều châu không hiểu...
Trong trận bão tuyết vừa rồi bác đi rất
gần châu, làm sao bác có thể đi ngang
qua và thậm chí không nghe châu kêu,
mặc dầu châu hét đến khản cổ...

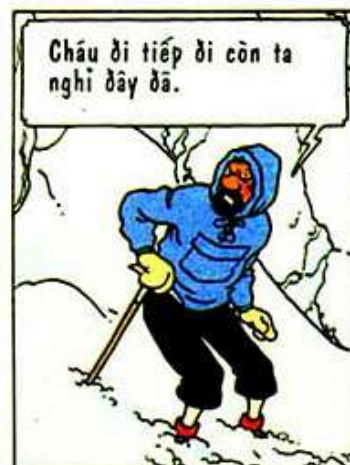
Ta? ...Ta có hề chui
ra khỏi mây bay đâu.

Vậy là bác hà, Tharkey?

Tôi? ...Không thưa ngài.
Tôi cũng ở lại mây bay
mà.

Vậy thì đó là ai?

Ôi, nhìn này!

Không, cảm ơn trời. Đây là xương thú yật, giống con linh dương. Chắc vẫn còn nữa. Mau nào, hãy tìm xem.

Không, đây là xương chim và các loại gặm nhấm khác.

Cậu à, con yeti này trử nhiều thức ăn ngon quá nhỉ?

Nhưng yeti có thể ăn thịt Chang ở nơi khác. Làm sao tìm ra xác anh bạn vui dưới tuyết?

Ta bắt đầu chán cái phi vụ yeti này rồi...

Đồ răn rết! Tao ước gì mây xuất hiện, đồ gấu đầu bự chân dẹt, tao cho mây biết tay!

Trở về thôi. Chẳng còn gì ở đây cả. Bạn của ngài đã chết rồi.

Ra mau nào, đồ đầu bự.

Và nếu Chang còn sống...

...Chúng ta tìm cậu ấy ở đâu bây giờ, ở đâu... đây à?

...hay đằng kia?

Châu biết, Tharkey ạ. Bác nói đúng, chúng ta phải chấp nhận sự thật thôi. Ngày mai chúng ta sửa soạn quay về.

Sáng hôm sau...

Đi thôi, anh bạn. Châu đã cố hết sức rồi... Đi thôi nào...

Tạm biệt nhé Chang... Tạm biệt!

YOW!!

Ôi trời đất ơi! Kinh khủng quá... Nhưng ta an toàn rồi... nhờ cháu đây... và sợi dây nữa, một thứ nylon đáng kinh ngạc. Giờ cháu có thể kéo bác lên đó chứ?

Không dễ dàng vậy đâu! Nếu xê xích một chút, chúng ta toi hết cả hai!

Vậy ta làm cái quái gì bây giờ?

Thật chết tiệt, không có cách gì đặt chân lên lại các hòn đá chết tiệt này.

Thuyền trưởng đang thương. Rõ là bác ấy không biết đã nghiền sợi dây vào mình thế nào mỗi lần giật nhẹ như vậy.

Vô ích thôi, ta không làm được. Ta đang tuột đến cuối đoạn dây rồi... Cháu còn giữ được chứ?

Còn giữ đến khi nào còn chịu được... Nhưng cháu đang yếu dần, lại tê công vì lạnh.

Có nghĩa là chúng ta sắp rớt. Anh bạn trẻ, ít ra cũng nên cứu lấy mình. Cắt dây đi thôi, đó là cách duy nhất.

Không. Chúng ta phải cùng sống cùng chết.

Vô lý! Một người chết không muốn, muốn cả hai hà? Cắt dây đi, Tintin.

Không bao giờ, cháu không bao giờ làm vậy.

Được, tự ta sẽ cắt dây... Lấy dao ra và thế là... Nhổ neo!

Chết tiệt, ta không thể mở dao được. Tay ta công hết rồi... À, được rồi!

HAWAAO UOUH!

Một tiếng kêu xé lòng! Cậu cô nghĩ là nó đang đau đớn?

Cũng không lạ gì... Nó dường như rất mến mình. Lúc đầu nó mang bánh tằm được nơi mây bay về về cho mình. Sau đó mình sống nhờ rễ cây và hoa quả nó mang về sau những lần đi ăn đêm.

Có khi cả những con vật nhỏ. Dẫu hơi gớm nhưng mình vẫn cố ăn... Từng lúc một mình lấy lại sức, có thể đứng được. Mình có ý nghĩ sẽ khắc tên lên đá.

Phải, mình có đọc tên cậu trong một cái hang. Rồi sau đó tìm thấy khăn choàng.

Đúng thế. Mình sẽ kể tiếp...

Một buổi sáng, yeti chạy về, rất hốt hoảng. Nó bế mình chạy đi...

và leo lên một vách đá đáng sợ...

Mình rất hài hùng nhưng yeti bước đi rất chắc, nó leo núi như linh dương... Nó dừng lại một lúc, và mình thấy điều gì làm nó hốt hoảng như vậy.

Xa tít đằng kia, một hàng người tiến về chiếc máy bay vỡ... Và yeti mang mình tránh xa họ.

Mình gào lên để họ chú ý nhưng giọng mình quá yếu. Mình tháo khăn choàng và ném nơi vách đá, hy vọng ai đó sẽ thấy và lần theo dấu vết.

Mình và Thuyền trưởng đã làm như thế... Nhưng còn sau đó?

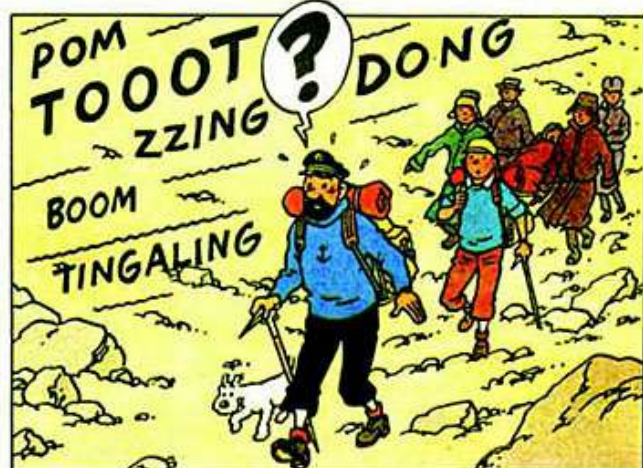
Yeti mang mình đi. Một cơn bão khác ập đến. Mình lạnh công. Không biết cái hành trình đó mất bao lâu, mình gần như mê man... Chỉ biết là...

... cuối cùng mình ở trong cái hang đá và bạn tìm thấy mình ở đó, kiệt sức và rết run lên vì sốt... Mình hoàn toàn tuyệt vọng khi thấy không ai đến cứu.

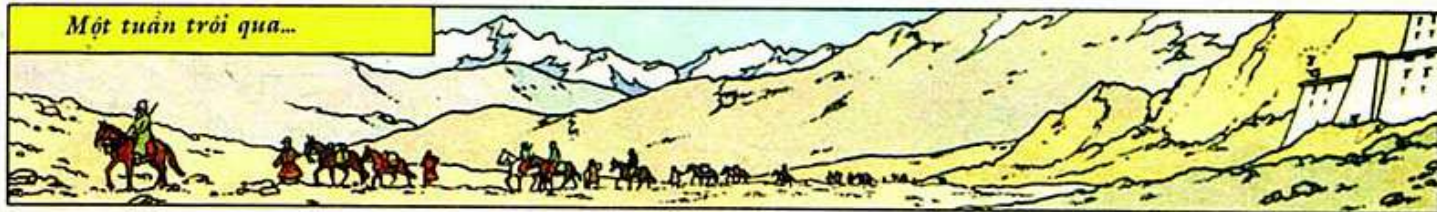
và mình có thể chết, đơn độc, khốn khổ, không người thân thích, không bạn bè..

Một tuần trôi qua...

Bạn giờ này thấy sao vậy Chang?

Đỡ hơn nhiều! ...Một kỳ nghỉ thoải mái, mà lại được săn sóc tỉ mỉ nữa chứ! Mình đã khỏe hẳn rồi.

Tốt! Và cũng phải cảm ơn các giáo sĩ đã chuẩn bị đoàn xe này cho chúng ta, chúng ta sẽ trở về Nepal sớm thôi, và rồi thì lên đường về châu Âu chứ.

HAWAAAAOHH!

Lại cái đồ già nua vô lại kia!

Yeti chào tạm biệt đấy, Chang à. Giờ nó lại đơn độc... cho đến khi có ai trong các đoàn thám hiểm cố gắng tìm gặp.

Món quà hào hăng của Tây Tạng!

Câu biết không, mình mong cho đừng ai gặp được nó. Họ sẽ đối xử với yeti như loài thú hoang. Cho bạn hay, nhìn cách yeti săn sóc mình, mình cứ ngỡ trong sâu thẳm, yeti mang một trái tim người, một linh hồn, một tấm lòng của con người.

Ai mà biết được?

